

Μητσοτάκης για Αρχιεπίσκοπο Αλβανίας: Δίκαια μπορεί να χαρακτηριστεί διπλωμάτης της αγάπης (ΒΙΝΤΕΟ)

/ [Επικαιρότητα](#)

Κατά την Εξόδιο Ακολουθία του μακαριστού Αρχιεπισκόπου Αλβανίας κυρού Αναστασίου, που τελέσθηκε σήμερα στα Τίρανα, εκφώνησε επικήδειο μεταξύ άλλων και ο Πρωθυπουργός της Ελλάδος Κυριακός Μητσοτάκης.

Παρακάτω ο επικήδειος του Πρωθυπουργού:

“Τολμούμε να ελπίζουμε” στις τρεις αυτές λέξεις του συνοψίζεται, νομίζω, η ζωή και η δράση του ιεράρχη που αποχαιρετούμε σήμερα. Γιατί ακριβώς η τόλμη και η ελπίδα ήταν οι δύο πυξίδες που πάντα οδηγούσαν τον Αναστάσιο σε αυτή την θαυμαστή διαδρομή του. Μια διαδρομή σταθερά δίπλα στον άνθρωπο και στα δικαιώματά του. Πότε ως ταπεινός ιεραπόστολος στην Αφρική των πεινασμένων παιδιών. Πότε ως αθόρυβος συμπαραστάτης των φοιτητών στην Ελλάδα της δικτατορίας. Και βέβαια ως μέγας αναστυλωτής και επίμονος πρωτεργάτης της

Ορθοδοξίας στην Αλβανία. Σε αυτό το μεγαλείο μιας ξεχωριστής προσωπικότητας υποκλινόμαστε γιατί ο Αρχιεπίσκοπος Τιράνων, Δυρραχίου και πάσης Αλβανίας, ήταν ταυτόχρονα ένας διανοούμενος της πίστης, αλλά και ένας απλός υπηρέτης του πλησίον του” τόνισε ο πρωθυπουργός.

“Με άλλα λόγια, ένα φωτεινό παράδειγμα σοφίας, αλλά και δράσης. Η εκδημία του δημιουργεί ένα δυσαναπλήρωτο κενό, όχι μόνο στον τόπο του και στην Ομογένεια μας, όχι μόνο σε όλα τα μέρη όπου χτυπά η καρδιά του Ελληνισμού, για τον οποίο υπήρξε επί δεκαετίες ένας αληθινός φάρος, φάρος αγάπης και προσφοράς. Ευγένειες και απλότητας, πειθούς και αποτελεσματικότητας. Φάρος της Ορθοδοξίας. Και της Ορθόδοξης Χριστιανικής βιοτής, πίστης” σημείωσε ο κ. Μητσοτάκης και πρόσθεσε:

“Οι περισσότεροι εδώ γνωρίζουν. Βέβαια καλά τι πέτυχε ο Αναστάσιος από την πρώτη ώρα που έφτασε στην Αλβανία. Το μακρινό 1991. Σε μία ερημωμένη χώρα, ύστερα από το πέραςμα ενός αυταρχικού καθεστώτος. Κι όμως, αντλώντας δύναμη από τη βαθιά πίστη του, θεμελίωσε την Ορθόδοξη Αυτοκέφαλη Εκκλησία, ίδρυσε 400 και πλέον ενορίες, έχτισε και ανοικοδομήσει εκατοντάδες ναούς, χειροτόνησε 145 νέους κληρικούς, ενώ παράλληλα ίδρυσε δεκάδες εκπαιδευτικά, υγειονομικά και φιλανθρωπικά ιδρύματα, ένα μικρό, ίσως ένα μεγάλο θαύμα. Μέσα στα ερείπια“.

“Μαζεύουμε τις πέτρες που μας πετούν όσοι πολεμούν το έργο μας”, συνήθιζε να λέει πάντα με το χαμόγελο στο πρόσωπό του και “με αυτές χτίζουμε εκκλησίες και σχολεία”. Το έλεγε και το εννοούσε. Δεν είναι τυχαίο ότι σήμερα τον θρηνούν Έλληνες και Αλβανοί, αλλά παντού, όπου υπάρχει άνθρωπος, ανεξάρτητα από θρησκεία, ανεξάρτητα από εθνική καταγωγή, πάντα ο Αρχιεπίσκοπος υπήρξε πράγματι μια γέφυρα φιλίας ανάμεσα στους δύο λαούς μας και ένας κρίκος επικοινωνίας ανάμεσα στα δύο κράτη μας.

Θα μπορούσε λοιπόν δίκαια να αποκληθεί και ο διπλωμάτης της αγάπης σε μια αποστολή μάλιστα, την οποία ο ίδιος υπηρέτησε με μέτρο και επίγνωση. Όμως ταυτόχρονα και με έναν ανυποχώρητο δυναμισμό. Είμαι από τους τυχερούς που γνώρισα και συνεργάστηκα στενά επί χρόνια με τον ιεράρχη μας και δεν θα κρύψω πως θεωρώ αυτήν την εμπειρία όχι μόνο κατάθεση πολιτική, αλλά και έναν πλούτο προσωπικό, καθώς ήταν άγιος και σοφός, όπως τον είχε αποκαλέσει ο πατέρας μου. Ένα πρόσωπο που σε κατακτούσε με τις γνώσεις του και ένας χαρακτήρας που χωρίς να το ομολογεί, χωρίς καν να προσπαθεί ιδιαίτερα σε καλούσε με το ύφος του να γίνεις καλύτερος. Εκεί άλλωστε συναντιόντουσαν και οι ρόλοι μας, στη δυνατότητα δηλαδή να κατανοεί κανείς τα προβλήματα των πολλών, ιδίως των πιο αδύναμων, και παρά τις δυσκολίες να μάχεται για να βρουν τη λύση τους.

Για τις Ελληνίδες και τους Έλληνες και τους Ορθόδοξους στην Αλβανία και απανταχού της γης ο Αναστάσιος υπήρξε πηγή υπερηφάνειας. Υπήρξε ακούραστος και ταπεινός υπηρέτης, προσφέροντας ελπίδα και πνευματική καθοδήγηση στο ελληνορθόδοξο ποίμνιο απανταχού της γης. Μέσα από τη θεολογική του σοφία, αλλά και την ταπεινοφροσύνη του απέδειξε ότι η Εκκλησία, η Ορθόδοξη, μπορεί να είναι μια ζωντανή κοινότητα αγάπης και κοινωνικής μέριμνας που ενώνει τους λαούς. Γι αυτό και όλοι μας τώρα νιώθουμε μια βαθιά θλίψη δίπλα στο δέος, αλλά και τη βαριά κληρονομιά που αφήνει

Ως ποιμένας έχτισε εκκλησίες ενώ ως ταγός οικοδόμησε γέφυρες συνεργασίας μεταξύ λαών και θρησκειών. Έδειξε έτσι πως μπορεί να είσαι ταυτόχρονα και αυθεντικά Έλληνας αλλά και οικουμενικός. Είθε το παράδειγμά του να συνεχίσει να μας εμπνέει και το έργο του να βρει ισάξιους συνεχιστές. Τον αποχαιρετώ με το δικό του κάλεσμα με το οποίο και ξεκίνησα: Τολμούμε να ελπίζουμε”.